

၁၀၁.၀
ကျေးဇူးတင်ခြင်း

တမန်တော်လက်ဖွေရာ
ပြေသူတော် မောင်ခြံ

ထုံ : ချင် : ဝတ္ထု သစ်

စာအုပ် ဦးမြင့်

(၁၉၀၁-၁၉၆၆)

* ၁၉၀၁ ခုနှစ် ၊ မေလ (၂၇) ရက် (တနင်္လာနေ့) တွင် မင်းဘူးမြို့၊ တောင်ဘက် ရော့ဂတီမြစ် ကမ်းရှိ ထောက်ရှာပင်ရွာ၌ မေးဖွားခဲ့သည်။ ဖခင် ဖြစ်သူမှာ ဒုတိယတန်း အမိန့်တော် ရရှေ့နေ ဦးသံကျောက် ဖြစ်ပြီး မိခင်မှာ မူ ကျောက်ရဲရွာလှေသူကြီး သမီးဒေါ်မှင် ဖြစ် သည်။

* မင်းဘူးမြို့၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာဂရေ လက်ထက်၌ ကျောင်းအပ်နှံခဲ့သည်။ ပထမတန်းပြဆရာ ဦးလှဖေ၊ ဒုတိယတန်းပြဆရာ ဦးကောဝန် (မကွေး၊ သစ်တောမင်းကြီးဟောင်း)၊ တတိယတန်းပြဆရာ ဦးအုန်းရွှေ(ခရမ်း သုံးခွ)၊ စတုတ္ထတန်းပြဆရာ ဦးကြင်၊ ပဉ္စမတန်းပြဆရာ ဦးစန်းကျော် (မင်းဘူးသား၊ ဝန်ထောက်)၊ ဆဋ္ဌမတန်းပြဆရာ အန်ထော်နီတို့၏ သင်ကြားပြသမှု တို့ကြောင့် ခြောက်တန်းအောင်သည်အထိ ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။

* ကျောင်းနေဖက်များ မှာ ရေနံချောင်းသား မောင်ဘသီ (နောင်-ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး)၊ မောင်ချမ်းသာ (နောင်- မဟာသရေစည်သူ၊ စသုံးလုံး ဥက္ကဋ္ဌ)၊ မင်းဘူးမြို့၊ မြောက်ပိုင်း ရေလဲပေါက်ရပ်သား မောင်ဘဂျမ်း (နောင်- ဗိုလ်မှူး လရောင် ၊ ရဲဘော်သုံးကျိပ်)တို့ ဖြစ်ကြ သည်။ မင်းဘူးမြို့၊ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ၂ မိုင်ခန့်ဝေးသော ထောက်ရှာပင်ရွာမှ ကျောင်းသားများ နေ့စဉ် ကျောင်းလာတက်ရန် မြင်းလှည်းစပ်တူငှားရသည့်အနက် မောင်ခြံမ့်ထက် များ စွာ ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသားငယ်လေးတစ်ဦးမှာ ဧရာဝတီသင်္ဘော ကိုယ်စားလှယ်ကြီး၏ သား မောင်အုန်းမောင် ဖြစ်သည်။ (ယင်း မောင်အုန်းမောင်သည် ဗီဇီပထမတန်း အောင်မြင်ပြီး အတွင်း ဝန် ဖြစ်ကာ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့နှင့် အတူ လုပ်ကြံခံရလေသည်။)

* ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာချိန်တွင် ဗြိတိသျှတို့က စစ်သားစုဆောင်းရာ၌ 'စစ်သားအဖြစ် လိုက်ပါလျှင် (၇) တန်း အအောင်ပေးမည်' ဟု ဟောပြောပြီး ဆွယ်သဖြင့် (၆) တန်း ကျောင်းသား မောင်လှ၊ မောင်ဘချိန် နှင့် (၇) တန်းကျောင်းသား မောင်ခြံမ့်တို့ စစ်မှုထမ်းဖို့ စာရင်းပေးခဲ့ကြသည်။ မောင်ဘချိန်က ဆေးစစ်ရာတွင် မအောင်မြင်သဖြင့် မောင်လှနှင့် မောင်ခြံမ့်တို့ နှစ်ဦးတည်းသာ ရွေးချယ်ခံရပြီး ၁၉၁၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ (၉) ရက်နေ့တွင် အခြားမြန်မာစစ်သား ၁၀၀ ကျော်နှင့် အတူ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်သို့ ပို့လွှတ်ခံခဲ့ရသည်။

* ဆပ်ပါးမိုင်းနားတပ် (စစ်အင်ဂျင်နီယာနှင့် မိုင်းအလုပ်သမားတပ်ဖွဲ့) ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်ရင်း (၂) တို့မှတစ်ဆင့် ပြင်သစ်စစ်မြေပြင်တွင် မြန်မာလူမျိုး (၃) ဦးသာ ရှိသည်။ မောင်မောင် (မြန်မာနိုင်ငံ ပထမဦးဆုံး သမ္မတကြီး ဦးဘဦး၏ ယောက်ဖ၊ နောင်အခါ ရိုင်ဖယ် မောင်မောင်ဟု ကျော်ကြားသူ)၊ မောင်ခြံမ့်နှင့် ရခိုင်လူရွယ်တစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

* စစ်မြေပြင်ဟု ပြန်ရောက်သော အခါ မင်းဘူးသား မောင်လှနှင့် မောင်ခြံမ့်တို့ကို (၇) တန်း အအောင်ပေးကာ မန္တလေးဆပ်ကျောင်းသို့ တက်ရောက်စေပြီး ပုလိပ်အင်စပက်တော် အဖြစ် ခန့်လိုက်သည်။ (ပုလိပ်အင်စပက်တော် ဦးလှသည် မင်းဘူးမြို့ မှာ ပင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ယခုအချိန်ထိ မြေးမြစ်များ နှင့် ဆွေမျိုးများ မင်းဘူးမြို့ တွင် ရှိနေသေးသည်။)

* မောင်ခြံမ့်မှာ မူ A.S.P. (အလုပ်သင် ရာဇဝန်ထောက်) အဖြစ် ပဲခူးမြို့ မဂါတ်တွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည်။ ၁၉၂၉.၁၉၁၉ တွင် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာအယ်ဒီတာ ဆရာသင်း ကို ပုဇွန်တောင်ငမိုးက စားဖြင့်ထိုးသတ်သည့်အမှု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ပုဇွန်တောင်ငမိုးကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချမှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သတင်းစာဆရာ ဦးပုကလေး ('ငါတို့ ဗိုလ်ချုပ် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့သလဲ' စာရေး သားသူ) က ထိုလူသတ်မှု ၏ နောက်ကွယ်မှ အဓိက ကြိုးကိုင်သူသည် ပညာ့အလင်း ဦးတင် ဖြစ်သည်ဟု ပုလိပ်ထံတွင် ဖွင့်ဟလာသဖြင့် ထိုစဉ် က ပုလိပ်မင်းကြီး ဖြစ်သူ နင်ဂယ်(လ်) (Nangle) က အထူးကြပ်မတ်စုံစမ်းစေရာ ပဲခူးနှင့် သာယာဝတီ

ဒီစကြိုတ်နစ် ခုစလုံးကို အုပ်ချုပ်သော ငါ.၂.၆ ဒုတိယ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ထောက်ခံမှု ဖြင့် မောင်ခြိမ့်ကို ခေါ်ယူတာဝန်ပေးခဲ့သည်။

* ၁၉၂၄ ခုနှစ် တွင် ပညာ့အလင်း ဦးတင်ကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခဲ့သည်။ ရုံးတင်စစ်ဆေးရာ တွင် အမှု မခိုင်လုံသဖြင့် ပြန်လည်လွှတ်ပေးခဲ့ရသော်လည်း မောင်ခြိမ့်ကိုမူ ရန်ကုန် စုံထောက်မင်းကြီးက သဘောကျကာ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီတွင် ငါ.၂.၉ (ရာဇဝတ်အုပ်) ရာထူး ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်စေခဲ့သည်။

* နောက်ထပ်ပြောင်းလာသော ပုလိပ်မင်းကြီး မယ်ရီကင် လက်ထက်တွင် မောင်ခြိမ့်ကို တိုက်ပိုင်ရာဇဝတ်အုပ် (၂၉) အ ဖြစ် ရာထူးတိုးပေးခဲ့သည်။ ရာဇဝတ်မှု အမြောက်အမြားကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့သော်လည်း ယာယီစုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာပါကား (ပုလိပ်မင်းကြီး မယ်ရီကင် ကျန်းမာရေး မကောင်းသော ကြောင့် ၁၉၃၀၊ ဇူလိုင်လ၌ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်သွားစဉ် ခေတ္တတာဝန်ယူရသူ) ကျူး လွန်ခဲ့သည့် အမှု ကိုပါ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော ကြောင့် နောက်တက် လာသည့် ပုလိပ်မင်းကြီး ဖန်လည်ဝှစ်တင်းစတော လက်ထက်မှစ၍ ရာထူးတိုးပေးခြင်း မခံ ရတော့ချေ။ မီးရထား ငွေစာရင်းစစ်ဝန် ဦးဖိုးခို၏ ဒေါ်ကြွယ်တို့၏ သမီး မသန်းခင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုကာ သားယောက်ျားနှစ် ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။

* ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာသော အခါ ဗြိတိသျှအစိုးရက မြန်မာပြည်ပုလိပ်တပ်ရင်း 7th (ဗီရမာ Police) Battalion ကို ဖွဲ့စည်းသဖြင့် မောင်ခြိမ့်အပါအဝင် ပုလိပ်အရာရှိအများ အပြား စစ်တပ်ထဲသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က မောင်ခြိမ့်နှင့် အတူ စစ်ထဲဝင်ခဲ့ကြ သည့် ပုလိပ်အရာရှိကြီးများ မှာ ဦးဇော်ဝင်း (နောင် -ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် ခမည်း ခမက်၊ ဇွဲနေဝင်းတို့၏ အဖိုး)၊ ဦးကျော်မြင့် (နောင် - ရန်ကုန် ပုလိပ်မင်းကြီး၊ ဦးဘအေး (နောင် - ဒုတိယ ရဲမင်းကြီးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်း (၇) တွင် ဗိုလ်မှူး ဖိုးနတ်ဟင် ဆန်ကြာဒိုး (Maj Ponoke Hanson Kyadoe) (နောင် - ဗိုလ်မှူး ချုပ် စောကြာဒိုး) လက် အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

* ဂျပန်ခေတ်တွင် 3 Lines 3 stars (တိုက်ပိုင်ရာဇဝတ်စုံထောက်) အ ဖြစ်

တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး အပြီး ကတ်စဘီခေတ်တွင် HQA (ရုံးထိုင် ရာဇဝတ် ဝန်ထောက်) အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဖ်စီဗီ (နယ်စီးဝန်ထောက်) အ ဖြစ်လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

* လွတ်လပ်ရေး ရပြီးခေတ်တွင် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ရဲဝန် (ဗ်စီဗီ ၊Intelligence) အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံရသည်။ သို့သော် ၁၉၄၈ ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာလ (၁၇) ရက်နေ့တွင် (အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ် ချုပ်ဆိုရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ) ဝန်ကြီး ဦးတင်ထွဋ်ကို ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းပေါ်၌ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အမှု နှင့်ပတ်သက်ပြီး တရားခံပေါ် ပေါက်သည်အထိ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခွင့် မရသော ကြောင့် နှုတ်ထွက်လွှာ တင်ခဲ့သည်။

* ၁၉၄၉ ခုနှစ် ၊ ဧပြီလ (၁၀) ရက်နေ့တွင် အလုပ်မှ အပြီးတိုင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ အငြိမ်း စား ယူပြီးနောက် ဇနီး ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းခင်၊ သား ဖြစ်သူ မောင်ဌေးအောင်၊ မောင်စိုးဝင်းတို့ နှင့် အတူ ၈ မိုင်ခွဲရှိ မိုးကုတ်ဓမ္မရိပ်သာလမ်း၊ (ခွဲအမှတ် (၁၉) တွင် နေထိုင်ကာ လက်ဖက် ခြောက်ကုန်သည်အ ဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သည်။

* ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၃) ရက်နေ့တွင် တောင်ကြီးမြို့ မှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန် အထူး ရထားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါစဉ် ဆင်တော် နှင့် ခွေးရုပ်ဘူတာအကြား ရထားလမ်းချော် တိမ်း မှော က်ခြင်းကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

နိဒါန်း

အချိန်ကား ည ရှစ်နာရီတိတိ။

နေရာကား ကင်းဘဲလမ်း (ယခု ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း)ပေါ်ရှိ

လူခြေတိတ်ဆိတ်ပြီး ကုန်းမြင့်ပေါ်၌ တသီးတသန့် ရှိနေသော ဘသော င် အတ်ဂဲလ်ရှိ (ဗီဒါ
Thaung art Gallery) ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် သူဌေးကြီး ဦး န ဘသော င်၏
နေအိမ်။

ပန်းချီကားများ ကို မြတ်နိုးခံမင်သည့် မြန်မာလူမျိုးများ သာမက တိုင်းတစ်ပါးမှ
နိုင်ငံခြားသား လူမျိုးများ ပင် တကူးတက လာရောက်ကြည့်ရှုကြရသည့် နာမည် ကြီး
ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုဆိုလျှင် လည်း မမှာ ပေ။

(နောက်တွင် ထိုနေရာကို နာမည် ကျော် မြန်မာသူဌေးကြီး ဆာဘိုးသာက
ဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့ သည်)

သူဌေးကြီး ဦး န ဘသော င်မှာ ပန်းချီကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးသည့်အားလျော်စွာ
နိုင်ငံအရပ် ရပ်ရှိ ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးလှသည့် ပန်းချီကားများ ကို လိုက်လံဝယ်ယူစုဆောင်းပြီး
နေအိမ်အောက် ထပ်၌ ပန်းချီပြခန်းဖွင့်ကာ သည်အိမ်ကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်သူ
ဖြစ်သည်။

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်မှု ကို နှစ်သက် သူပီပီ သူဌေးကြီး ဦး န ဘသော င်မှာ
အိမ်တော် ထိန်း ဦးဘတူတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုပင် ညနေ ခြောက်နာရီထိုး
ပန်းချီပြခန်းပိတ်သည်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်ခိုင်း ကာ သူတစ်ဦးတည်း တိတ်ဆိတ်အထီးကျန်ဆန်စွာ
နေလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏ ။

ယနေ့ညတော့ သူဌေးကြီး ဦး န ဘသော င်မှာ အိပ်ရာဝင်ရန် စိတ်မကူးသေးဘဲ
ပန်းချီ ပြခန်းအလယ်ရှိ စန္ဒရားခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ စန္ဒရားကို စုန်အပြည့်ဝင်စားပြီး
တီးခတ်နေလေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်ပင် ညမောင့်မောင်၊ လရောင် အောက်ရှိ အထီးကျန်ဆန်
တိတ်ဆိတ်နေ သော အိမ်ကြီးအတွင်းတွင် စန္ဒရားသံလေးတစ်သံသာ
လွင့်လူးပြေးလွှားနေလေ၏။

မကြာမီ စန္ဒရားသံနှင့် ရောယှက်ကာ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့်
ဝင်လာသော ခြေသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ သူဌေးကြီး ဦး နု ဘသောင့်မှာ
စန္ဒရားတီးနေရာမှ အသာအယာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဝင်လာသော ခြေသံပိုင်ရှင်မှာ တူ
ဖြစ်သူ ရောဘတ်မောင်ကြီး ဖြစ်နေ၍ ဦး နု ဘသောင့်မှာ နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံး
ပြလိုက်ပြီး စန္ဒရားကို ဆက်တီးနေလေသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ အသားဖြူဖြူ၊
အရပ်ထောင် ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာသွင်ပြင်ရှိပြီး
အနုပညာလောကတွင် တော့ ပန်းချီကား ရာဖြတ်တစ်ဦးအ ဖြစ် လူသိများ ကျော်ကြားသူ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် စကောက်မင်းကြီး မစ္စတာကင့်ချ်တည်ထောင်သော (ယခုခေတ် အထက
(၂) လသာ၊ အဆောက်အဦးတွင် ဖွင့်လှစ်သည့်) ဘားမားအက်ကလပ် (Burma Art Club)
တွင် ပန်းချီနည်းပြတစ်သီးလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လည်း ဦးလေး ဖြစ်သူ ဦး နု ဘသောင့်မှာ ပန်းချီကားများ ၏ ရောင်
စူးဝယ်စူး အပြင် ပန်းချီပြခန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စအဝဝတိုင်း ရောဘတ်မောင်ကြီးကို
တိုင်ပင်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ ဦး နု ဘသောင့်နှင့် အတူ
မနေထိုင်သည့်တိုင် 'ဘသောင့် အတ်ဂဲလဲရီ (ဗီဒါ Thaung Art Gallery) နှင့်
ပတ်သက်လျှင်တော့ သူ့လက်၊ သူ့ခြေရာ ချည်းပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ယခု ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ အနောက်တိုင်းပွဲတက်ဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ
ဝတ်ဆင် ထားပြီး ဦးလေး ဖြစ်သူ ဦး နု ဘသောင့် စန္ဒရားတီးနေသည်ကို

နှစ်သက်သဘောကျဟန်ဖြင့် လက် နောက်ပစ်ကာ တစ်မိုစီမိုပြုံး ရင်း ကြည့်နေလေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှ ရောဘတ်မောင်ကြီးက နောက်ပစ်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းကာ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏ ။ သူ့ပုံစံမှာ တစ်ခုခုကို အချိန်အတိအကျလုပ်ရမည့် ပုံပေါ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဦး နု ဘသော င်က စန္ဒရားတီးနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြု မိကာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရလေ၏ ။ သွက်လက်စွာ ရွေ့လျားနေသော လက်ချောင်းများ ပင် စန္ဒရားခလုတ် များ ပေါ်၌ ရုတ်ချည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ လက်နှစ် ဖက်စလုံးတွင် တော့ တစ်ခုခုကို ခြေရာလက်ရာမကျန် အောင် လုပ်တော့မည့် လူ တစ်ယောက် ပမာ လက်အိတ်စွတ်လျက်သား။ မျက်နှာပေါ်တွင် လည်း ကောက်ကျစ်လျို့့ ဝှက်သည့်အပြုံး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအပြုံး နှင့် အပြိုင် ရောဘတ်မောင်ကြီးက ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း ၊ အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်စုံ တစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

ပွိုင့်တူးတူး ပစ္စတိုတစ်လက်...။

ပြီးနောက် ...

‘ဒိုင်း...’

ဦး နု ဘသော င်မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြင့် သူ့ဘက်ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိကာ ..

‘ဟင်...မင်း...မင်း...’

ဟု မဓိမသရေရွတ်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဦး နု ဘသော င်၏ နေအိမ်မှာ တသီးတခြားကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် ရှိပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားတွင် လူနေအိမ်ခြေလည်း မရှိသော ကြောင့် လူ တစ်ယောက်

၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ခြွေပစ် လိုက်သော သေနတ်သံမှာ မည် သူ့အကြားအာရုံဆီမှ မရောက်ဘဲ
လေထုထဲတွင် သာ ပျက်ပြယ် ပျောက်ကွယ်သွားရလေ၏ ။

XXXXXXXX

ရောဘတ်မောင်ကြီးက သွေးအေးတည်ငြိမ်စွာ ပင်
သူ့အစီအစဉ်ချထားသည့်အတိုင်း တစ်ခု ပြီးတစ်ခု လုပ်နေလေသည်။

ပထမဦးဆုံး အလောင်းကိုယ်ငွေ့ မအေးသွားစေရန် ခရီးသွားလှိုင်
ဆောင်လေ့ရှိသည့် လေမွေ့ရာထဲသို့ ရေနွေးအပြည့်ထည့်ကာ အပေါ်မှ အုပ်ပေးလိုက်သည်။
ပြီးနောက် တစ်စုံတစ် ယောက် ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်သွားသည် ထင်ရအောင် စာအုပ်စင်၊
ပရိဘောဂများ၊ ပန်းချီကား များ ကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်အောင် တွန်းလှဲဖျက်ဆီးလိုက်၏ ။ အရေး
အကြီးဆုံးအလုပ်မှာ ပန်းချီပြခန်းဘေးရှိ မလွယ်ပေါက်တံခါးကို ဝက်အူလှည့်နှင့် ကလန့်ကာ
အပြင်မှတစ်စုံ တစ်ယောက် သော့ ဖျက်ပြီး ဝင်ရောက်လာဟန် ဖန်တီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးမှ ပန်းချီပြခန်းထဲသို့ သွေးအေးအေးနှင့် လျှောက်ဝင်လာပြီး တန်ဖိုးကြီး
ပန်းချီကားများ စွာ ရှိသည့်အနက်မှ သူမျက်စိအကျဆုံး ပန်းချီဆရာကြီး စပင်းလပ်ဆွဲသည့်
ရေဆေးပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏ ။ ပြီးနောက် တခြားပန်းချီကားများ ကိုလည်း
ဘောင်များ ဖြုတ်ကာ ဖရို ဖရဲ ဖြစ်အောင် လျှောက်လွင့်ပစ်လိုက်၏ ။

သို့သော် မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ပန်းချီဆရာကြီး စပင်းလပ်၏
ရေဆေးပန်းချီကားကို တော့ ရောဘတ်မောင်ကြီးက အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး
ဘောင်မှဖြုတ်ကာ ဘသော င်အတ် ဂဲရီ (ဗါ Thaug Art Gallery) စာတမ်းတံဆိပ်ပါ
ကုန်ထုတ်စက္ကူအညိုဖြင့် သေသေချာချာ ထုပ် ပိုးလိုက်သည်။ (ထိုခေတ်အခါက
ရောဘတ်မောင်ကြီး ထုပ်ပိုးနေသော ပန်းချီဆရာကြီး စပင်းလပ် ၏ ရေဆေးပန်းချီကားမှာ
ရူပီးတစ်သိန်းကျော် တန်ကြေးရှိလေ၏ ။)

အဲသည့် အချိန်မှာ ပင်...

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...’

တံခါးခေါက်သံ တစ်သံက မတိုးမကျယ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပင် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တွန့်ဆိုင်းတွေ ဝေမနေဘဲ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏ ။

အပြင်တွင် ရပ်နေသူ ကတော့ သူတပည့်မလေး မေစီပင် ဖြစ်လေသည်။ မေစီမှာ ရောဘတ် မောင်ကြီး သင်ကြားသည့် ဘားမားအတ်ကလပ် ပန်းချီသင်တန်းမှ ပန်းချီသင်တန်းသူ ဖြစ်ပြီး ရော ဘတ်မောင်ကြီးကို တစ်ဖတ်သတ် တိမ်းညွတ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူမက ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိသည့် အပြင် နယ်မှလာကာ ချို.ချို.တဲ့တဲ့ဖြင့် ပန်းချီပညာ ကို သင်ကြားနေရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် ရောဘတ်မောင်ကြီးက နောက်ကြောင်းရှင်းမှန်းသိကာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးသည်နှင့်

‘မင်း ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ မေစီ’

ဟု အပြစ်တင်လိုက်သည်။

မေစီက အိမ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာရင်း. . .

‘ရှင်က လူမမြင်အောင် ငါးထပ်ကြီးဘုရားနောက်က ပတ်ပြီး လာရမယ်လို့ မှာထားတာကိုး။ အဲဒီ နေရာက အရမ်းမှော င်တော့ ကားကို မြန်မြန်မမောင်းရဲဘူးရှင်’

‘ကဲပါ. . . အဲဒါတွေ အသာထားလိုက်တော့။ အခုအချိန်မရှိဘူး။

အစီအစဉ်အတိုင်း မြန်မြန် လုပ်ရအောင်’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက အလျင်လိုနေဟန်ဖြင့် ပြောရင်း သူထုပ်ပိုးထားသည့် ပန်းချီဆရာ ကြီး စပင်းလပ်၏ ရေဆေးပန်းချီကားနှင့် ဦးလေး ဖြစ်သူကို ပစ်သတ်ခဲ့သည့် ပစ္စတိုအား မေစီကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မေစီက သေနတ်ကို အရင်လှမ်းယူပြီး သူမ၏ အမျိုးသမီးကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပန်းချီကားကို နီးရာစားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ရင်း ပြခန်းအတွင်းသို့ မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်လေရာ လေပွေ့ရာနှင့် မလုံတလုံဖုံးအုပ်ထားသော ဦး နှစ်ဘသော င်၏ အလောင်းကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

နှုတ်မှ...

‘ဟင် !...ဟို...ဟိုမှာ’

ဟု ကြောက်လန့်တကြား ရေရွတ်သံနှင့် အတူ မေစီက မကြည့်ရဲဟန်ဖြင့် ရောဘတ် မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကပျာကယာ မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက အကင်းပါးသူပီပီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသော မေစီ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ပြီးမှ ...

‘မေစီ အခုလို သတ္တိကြောင်နေရင် ကိုယ့်အကြံအစည်တွေ အားလုံး သိထရေသွန်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လည်း ပေါင်းရဖို့ ခက်သွားလိမ့်မယ် မေစီ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဦးလေးက မေစီကို ဘာမှ ထမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး အသက်မဲ့နေပါပြီ ...။ အဲဒီ တော့ ဘာမှ ကြောက်မနေပါနဲ့...။ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြရအောင်နော် မေစီ’

မေစီမှာ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင်အထိ ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာ အပ်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ရောဘတ်မောင်ကြီးကလည်း အရိုင်းကြောင်လေးတစ်ကောင်ကို ယဉ်ပါးအောင် လုပ်နေသည့်အလား မေစီ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ကျောပြင်တို့ကို လက်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ မေစီက ရင်ခွင်ထဲမှ အသာလူးလွန်ထွက်ကာ သူမ စွဲလမ်းနှစ် ခြုံ ကိရသော ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ နက်မှောင်စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ...

‘ဟုတ်တာပေါ့... ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ သတ္တိကြောင်နေလို့ ဘယ် ဖြစ်ပါ့မလဲ။

သတ္တိကြောင့် နေရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဝေးသွားရမှာ ပေါ့။ ကဲ... အခုချိန်ကစပြီး ရှင့်အစီအစဉ်အတိုင်းသာ လုပ်ပေ တော့။ ကျွန်မ ဘာအမှား အယွင်းမှ မရှိစေရဘူး စိတ်သာချ'

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ကျော့ကွင်းထဲမှ သားကောင်ကို ကြည့်သလိုမျိုး မေစီကို ပိုင်နိုင် စိတ်ချစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်... မေစီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်ကာ နဖူးပြင်အား ခပ်ဖွဖွ နမ်းလေ၏ ။

ပြီးမှ ရောဘတ်မောင်ကြီးက...

'ကိုင်း... အဲဒါဆို ကိုယ်စိတ်ချမယ်နော် မေစီ။ ကိုယ်ပြောပြထားတဲ့အတိုင်းသာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု စိတ်အေးအေးနဲ့ လုပ်သွားပေတော့။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ... ကိုယ်သွားတော့ မယ်'

မေစီက ကြောက်စိတ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိလေဟန်ဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ပြုံး ရင်း ခေါင်းညိတ် ပြလေသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက မေစီအား နောက်ဆုံးအနမ်းတစ်ချက်ကို ခြွေပြီးမှ ဦး K ဘသော င် ၏ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏ ။

မေစီ တစ်ယောက် တည်းသာ ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ အကြံအစည်များ ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဦး K ဘသော င်၏ ပန်းချီပြခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

XXXXXXXX

ရောဘတ်မောင်ကြီးက စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး ကားကို မောင်းလာလိုက်သည်။ သို့ သော် ရင်ထဲတွင် တော့ မေစီ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်သွားမည် ကို အလွန် စိုးရိမ်နေမိ၏ ။

အကယ်၍ သူမသာ တစ်ခုခု ချွတ်ချော် သွားပါက သူ့အဘက်ဘက်မှ စနစ်တကျ ထောင့် စေ့အောင် တွေ့ :တောထားသော ဟာကွက်မရှိသည့် အကြံအစည်ကြီးမှာ ကလေး

တစ်ယောက် ပင် ဆက်စပ်တွေ :ခေါ် အမှု ဖော်ထုတ်နိုင်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သူစီစဉ်ကြစည်ထားသည့်အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း အထမြောက်လျှင်တော့ မြန်မာပြည်ပုလိပ်လောကတွင် သည်အမှု ကို ဖော်ထုတ်နိုင်လောက်သော ဉာဏ်ရည်မြင့်ပြီး ထူးချွန် ထက်မြက်သည့် စုံထောက်မျိုး မရှိနိုင်လောက်ပေဟု သူ အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားသည်။

ဒါကြောင့် လည်း သူက သူ့အကြံအစည်အတိုင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို သွေးအေးအေး ပုံဖော် နေခြင်း ဖြစ်၏။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ရင်ထဲမှ ပူပင်သော ကတို့ကို သက်ပြင်းအ ဖြစ်ပြောင်းလဲရင်း ကားကို ဂေါ်ဒဝင်လမ်း (ယခု မြို့ မကျောင်းလမ်း) ဘက်သို့ ချ :ကွေ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် လျှပ်စစ်ဓာတ်မီး ရောင် များ ဖြင့် လင်းထိန်ပြီး စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံတို့ဖြင့် ဆူညံနေသော အိုရီယင်တယ် (Oriental) ပန်းချီပြခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ ကားကို အရှိန်လျှော့ကွေ့ပြီး ရှေ့မြေကွက်လပ် တွင် အစီအရီ ထိုးရပ်ထားကြသော မော်တော် ကားများ ကြားအတွင်းသို့ နေရာတကျ ယှဉ်ရပ်လိုက် သည်။

တကယ်တော့ ရောဘတ်မောင်ကြီးလို နာမည် ကျော် ပန်းချီကား ရာဖြတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် သည်လို အလယ်အလတ်တန်းစားရှိသည့် မထင်မရှား ပန်းချီပြခန်းကို ဘယ်သော အခါမှ လာလေ့ လာထမရှိပေ။

သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ ပန်းချီကားများ ဖြင့် သာ ပြပွဲ လုပ်နေသည့် သည်ပန်းချီပြခန်းသို့ တကူးတကပင် ရောက်အောင်လာခဲ့ရသည်။

ဒါကလည်း ပန်းချီကားများ ကို စိတ်ဝင်စား၍ တော့ မဟုတ်။ သူကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း ည ကိုးနာရီအချိန်တွင် သူ ဒီပန်းချီပြခန်း၌ ရှိနေကြောင်းကို သက်သေပြနိုင်ရန်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်။

သူ မှန်းဆထားသည့်အတိုင်း အချိန်ကိုက် ဖြစ်နေ၍ ရောဘတ်မောင်ကြီးက အားရကျေနပ် စွာ ပြုံး ရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကားစောင့် ဘွိုင်ကုလားလေး တစ်ယောက် အနားသို့ ပြေးလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ရောဘတ်မောင်ကြီးက ရုတ်ချည်းအတွေ့ :တစ်ချက်ပေါ်လာပြီး ကားထဲသို့ ခေါင်းဝင် ကာ တစ်စုံတစ်ရာရှာဖွေနေဟန် ပြုလိုက်သည်။

ဘွိုင်ကုလားလေးက ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ အနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ...

‘ဘာကူညီပေးရမလဲ ဆပ်’

‘အေးကွာ...ငါ့ အင်္ကျီလက်ကြယ်သီးတစ်လုံး ပျောက်သွားလို့ ရှာနေတာကွ တွေ့ရင် သိမ်းထားပေးစမ်းပါကွာ’

(ထိုခေတ်က အင်္ကျီလက်ကို Cuff-Link) ဟုခေါ်သော သီးခြားကြယ်သီးတပ်ကာ ဝတ်ဆင် လေ့ရှိကြသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ဘွိုင်ကုလားလေးကို အမှု မဲ့အမှတ်မဲ့ ပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏ ။ ပြီးနောက် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း : အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူနှစ် ကျပ်ကိုထုတ်ကာ...

‘ငါ့ကားကို ဖုန်သုတ်ထားလိုက်ဦး ကောင်လေး။ ရော့... ရော့ ဒီမှာ မင်းအတွက် ဘောက် ဆူး’

ဘွိုင်ကုလားလေးမှာ ရောဘတ်မောင်ကြီးပေးလာသော ငွေနှစ် ကျပ်ကို အားရဝမ်းသာဖြင့် အလျင်အမြန်လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ငွေနှစ် ကျပ်ဆိုသော ပိုက်ဆံမှာ နည်းနည်း နောနော မဟုတ်။ တစ်ညလုံးကားစောင့်မှ ငါးမူး၊ တစ်ကျပ်သာရ၏ ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ဘွိုင်ကုလားမှာ အင်္ကျီကြယ်သီးအရင်ရှာရကောင်းနိုး၊ ကားဖုန်သုတ်ရ ကောင်းနိုးနှင့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီး ကတော့ သူ့ကို ဘွိုင်ကုလားလေး မှတ်မိနိုင်လောက်ပြီဟု
ယူဆကာ ကျေနပ်သွား၏။

ပို၍ သေချာသွားစေရန် ရောဘတ်မောင်ကြီးက သူ့လက်မှ နာရီကိုလက်ဖြင့်
သုံးလေးကြိမ် ခန့်ပုတ်ပြီး စက်ရပ်သွားလေဟန်ဖြင့် . . .

‘ဒါနဲ့ အခု ဘယ်အချိန်လောက်ရှိပြီလဲ ကောင်လေး’

ဘွိုင်ကုလားလေးက သူ့လက်မှနာရီကို ဆတ်ခနဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း
ပြန်ဖြေလေသည်။

‘ကိုးနာရီ ထိုးတော့မယ် ဆပ်’

‘ဪ... အေး... အေး။ ကျေးဇူးပဲ’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ပန်းချီပြခန်းထဲသို့
ဝင်လာလိုက်လေ သည်။

သည်လောက်ဆို မတော် တဆ ပုလိပ်ဘက်မှ သူ့ကို သံသယရှိလာရင်ပင်
သူ့အတွက် အလီဘိုင်ပြန်ရန် လုံလောက်သွားပြီမဟုတ်လား။

ရောဘတ်မောင်ကြီး ပန်းချီပြခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ပြခန်းပိုင်ရှင်
ဇနီးမောင်နှံနှစ် ယောက် မှာ ပျာပျာသလဲ တလေးတစားဖြင့် ခရီးဦးကြိုပြုကြသည်။

ထိုပြခန်းပိုင်ရှင် ဇနီးမောင်နှံနှစ် ယောက် မှာ ကိုဘနီနှင့် မစောမြိုင်ဆိုသည့်
ပန်းချီဆရာ၊ ဆရာမ တက်သစ်စများ ဖြစ်ပြီး သူတို့ လက်ရာပန်းချီကားများ ကို
ရောဘတ်မောင်ကြီးလို နာမည် ကျော် ရာဖြတ်တစ်ဦး လာကြည့်သဖြင့် အလွန်အမင်း
ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေကြလေ၏။

(ကိုဘနီ+မစောမြိုင်တို့၏ သား မောင်အုန်းကြိုင်သည် နောင်တွင်
သတင်းစာဆရာ ဗမာ့ ခေတ် ဦးအုန်းကြိုင် ဖြစ်လာလေသည်)

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ပန်းချီကားများ ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကား ပြောနေရာမှ ဘေးတွင် အတူယှဉ်တွဲ ပါလာသော ပြခန်းပိုင်ရှင်
မစောမြိုင်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

‘မစောမြိုင် အခု ဘယ်နှနာရီထိုးသွားပြီလဲဗျ။ ကျွန်တော့်နာရီများ
နောက်ကျနေလားလို့ သိချင်လို့ပါဗျာ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ၊ ခဏလေးနော် ... ကျွန်မ
နာရီသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

မစောမြိုင်က အရေး ကြီးတာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်ရတော့မည့် အလား ရေး
ကြီးသုတ်ပျာ အမူအရာဖြင့် ပန်းချီပြခန်းအရှေ့ တိုင်ကပ်နာရီ ချိတ်ထားရာသို့ သွားလေသည်။
စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာမှ ပြန်ရောက်လာပြီး မစောမြိုင်က ...

‘ကိုးနာရီ ဆယ်မိနစ်ရှိပြီ ဆရာ’

‘အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် နာရီ နောက်မကျဘူးဗျ...’

ဟဲ...ဟဲ’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက သူ့လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး
အရွှန်းဖောက်သည့် အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ပြခန်းပိုင်ရှင် မစောမြိုင်ကလည်း ရယ်စရာမကောင်းသည့်
ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ အရွှန်းဖောက်စကားကို ဝတ္တရားကျေလိုက်လံ ရယ်မောလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကင်းဘဲလ်လမ်းပေါ်ရှိ သဘောင် အတ်ဂဲလဲရီ (Ba Thaung Art
Gallery) တွင် တော့

XXXXXXXX

မေစီက ရောဘတ်မောင်ကြီး မှာ ကြားထားသည့်အတိုင်း ကိုးနာရီကျော်သည်နှင့်
ဦးဘ သောင့်၏ အလောင်းပေါ်၌ အပူငွေ့ပေးဖို့ အုပ်လွှတ်ထားသော လေမွှေ့ရာကို

ဖယ်ရှားကာ လုံခြုံသည့်နေရာတွင် သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ဦး နု ဘသော င်၏ အလောင်း ကတော့ ယခုစက္ကန့်ပိုင်းအချိန်ကျမှ
သေသည့်ပုံဖြင့် ကိုယ်ငွေ နွေးနေလျက်ပင်။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကားစက်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မေစီက
အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးရှိရာ ဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားကာ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ပတ္တရောင် လှည့်လာသည့် ပုလိပ် တစ်ယောက်။

ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပန်းချီပြခန်းအပြင်ဘက်ရှိ အမှော
င်ရိပ်ကျနေ သည့် နေရာများ ကို သူခိုးသူဝှက်များ ခိုအောင်းခြင်း ရှိ၊ မရှိ
စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ (ထိုခေတ် ထို အခါက လူကုံထံသူငွေသူကြွယ်များ သည် မိမိတို့၏
နေအိမ်များ သူခိုးသူဝှက်ရန်မှ ကင်းအောင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံ လာဘ်ထိုးပြီး သီသန့်ပုလိပ်များ
ငှားကာ ယခုလို ညစဉ်ညတိုင်း လာရောက် စစ်ဆေးလေ့ရှိ၏)

မေစီက ထိုပတ္တရောင် လှည့်လာသည့် ပုလိပ်ကို မြင်သည်နှင့် ပန်းချီပြခန်းထဲသို့
အလျင် အမြန် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ယခု အရေး အကြီးဆုံးအပိုင်းကို လုပ်ဆောင်ရပေတော့မည်။

မေစီက ပန်းချီပြခန်းထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် စက္ကန့်ဖြင့် ထုပ်ပိုးထားသော
ဆရာစပင်းလပ်၏ ရေဆေးပန်းချီကားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏ အမျှ
းသမီးကိုင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ရောဘတ်မောင်ကြီးပေးခဲ့သော ပွိုင့်တူးတူး ပစ္စတိုကိုထုတ်ကာ
ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနားသို့ သွား လိုက်သည်။

ပတ္တရောင် လှည့်လာသည့် ပုလိပ်က အားလုံးစစ်ဆေးပြီး ကားကို စက်နှိုးကာ
စတင်မောင်း ထွက်သည်ဆိုတော့မှ မေစီက ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ ချိန်ရွယ်ကာ
သေနတ်တစ်ချက် ပစ် ဖောက်လိုက်၏။

‘ဒိုင်း!’

ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဦး နု ဘသော င်၏ အိမ်ထဲမှ ဒိုင်းခနဲ မြည် သွားသော သေနတ် သံကို ကြားလိုက်ရ၍ ပတ္တရောင် လှည့်လာသည့် ပုလိပ်မှာ ချက်ချင်း ကားကိုစက်သတ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး ဦး နု ဘသော င်၏ အိမ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာလေသည်။

မေစီက သေနတ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ ကြားထားသည့် အတိုင်း သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ ပင် ပန်းချီပြခန်းဘေးရှိ မလွယ်ပေါက်တံခါးမှတစ်ဆင့် အိမ်အပြင် ဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်၏ ။

ပတ္တရောင် လှည့်လာသည့် ပုလိပ်မှာ လည်း အိမ်ထဲသို့ ရောက်ပြီး ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုလုံး ပွစာ ကြံကာ သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲကျသေဆုံးနေသည့် ဦး နု ဘသော င်ကို မြင်တွေ့ လိုက်သည်နှင့် ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ပွင့်ဟနေသော ပန်းချီပြခန်းဘေးရှိ မလွယ်ပေါက်တံခါးဆီသို့ အလောတကြီး ပြေးပြီး ကြည့်လိုက်လေရာ အလင်းရောင် မှ လွန်စွာ အားနည်းနေ၍ လူကိုမတွေ့ ရတော့ဘဲ အုတ် လှေကားလေးအတိုင်း တဒေါက်ဒေါက် ပြေးဆင်းသွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့ သည်။

မေစီ ကတော့ မည် သည့်အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိဘဲ အမှော င်ရိပ်ခိုကာ ရပ်ထားသော သူမ၏ ကားရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှ ပန်းချီကားနှင့် ပခုံးတွင် လွယ်လာသော ပိုက်ဆံ အိတ်ကို ကားနောက်ခန်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် မေစီက မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် လူသူကင်းရှင်းနေသည့် ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်ဘက် လမ်းအတိုင်း ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့၏ ။

ယခုဆို ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ စနစ်ကျလှသော အကြံအစည်ကြီးမှာ အထမြောက် အောင် မြင်သွားလေပြီ။

အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ကာ ဦး ဗုဒ္ဓ ဘဿာ င်ကိုသတ်ပြီး

တန်ဖိုးကြီးပန်းချီကား တစ်ချပ်အား ခိုးယူသွားခဲ့သည်ဟု ပုလိပ်ဘက်မှ

ကောက်ချက်ချရပေတော့မည် ။

ရောဘတ်မောင်ကြီးကတော သည်အမှု နှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင်သူ

တစ်ယောက် လို အခင်း ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်တွင် ပန်းချီပြပွဲတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

အခန်း (၁)

အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံး ဦး k ဘသော င၏ အိမ်တွင်
အလုပ်ရှုပ်နေကြလေ သည်။

အသားမည် လွန်း၍ အားလုံးက ကျီးကန်းဘဦးဟု ခေါ်ကြသော အိုင်ပီဘဦးနှင့်
စကားပြော လျှင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောတတ်သဖြင့်
အာကျယ်ထွန်းရွှေ့ဟုခေါ်ကြသော အိုင်ပီ ထွန်းရွှေ့တို့ နှစ် ယောက် မှာ ဦး K ဘသော င၏
အလောင်းဘေးတွင် ရပ်လျက် တရားခံမည် သူ မည် ဝါ ဖြစ်နိုင်သည်ကို သူတို့
စိတ်ထင်မြင်သည့်အတိုင်း လူအထင်ကြီးအောင် ပြောဆိုနေကြလေ သည်။

အနီးအနားတွင် တော့ ဆာသင်ညီပုနှင့် အင်းစိန် စီအိုင်ဒီသို့ အလုပ်ဝင်ခါစ
ဖြစ်သော ၆၂၉ ကျော်ဒွန်းတို့မှာ သူတို့ဆရာသမားများ ပြောဆိုနေကြသည်ကို
မယောင်မလည်လုပ်ရင်း နားထောင် နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆံပင်စုတ်တိစုတ်ဖွား၊ ခါးကိုင်းကိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တို့နှင့် အတူ ကျူး နှစ် အင်္ကျီ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီအရှည်ပွပွတို့ကို
ဝတ်ဆင်ထားတိုင်း လူလတ်ပိုင်းအ ရွယ်လူ တစ်ယောက် သည် ဦးk ဘသော င၏
ပန်းချီပြခန်းတွင် သို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ ဝင်လာ လေသည်။ ထိုလူ လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ
လည်း အနည်းငယ် ဆာတာတာ ဖြစ်နေပုံရ၏ ။

ထိုလူက အိပ်ရေး ဝဟန်မတူသော ပျင်းရိပျင်းတွဲ မျက်လုံးတစ်ဖွင့် ဦးk ဘသော
င၏ အလောင်းဘေးတွင် ရပ်ကာ အာပေါင်အားရင်းသန်သန်နှင့် စကားပြောဆိုနေကြသော
ကျီးကန်း ဘဦးတို့အဖွဲ့ကို စိတ်မပါတပါနှင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်
စကားစုံတစ်ရာ မဆို ဘဲ သူ့လက်ချောင်းများ ကြားရှိ ဗိုလ်လသာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို
မီးညှိရှိက်ဖွာရင်း နံရံပေါ်မှ ရေမင်း သား ဆရာဆောင်၏ ရေဆေးပန်းချီကားတစ်ကားကို

အရသာ မခံတတ်ခံတတ်ဖြင့် တမေ့တမော ငေးကြည့်နေလေတော့၏ ။

ထိုလူကို ၁၈၉ ကျော်ခွန်းက အထင်သေး၊ အမြင်သေးဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးသည့် နောက် အိုင်ဘဦးအနားသို့ ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေးမေးလိုက်သည်။

‘ဆရာ အခုဝင်လာတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအစုတ်ကြီးနဲ့ လူက ဘယ်သူတုန်း’

‘ဟ... အဲဒါ... မြွေသူတော် မောင်ခြိမ့် ဆိုတာပေါ့ကွာ။ လူပုံစံကသာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ မထုံတက်သေးနဲ့ ဆိုပေမဲ့ အထင်တော့ မသေးလိုက်နဲ့မောင်ရေ၊ ဘယ်လောက်ခက်ခဲတဲ့အမှု ဖြစ်ပါ စေ၊ သူလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ တရားခံကို လက်ထိတ်ခတ်နိုင်တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည် ပုလိပ်လောက ကရော၊ လူဆိုးလူမိုက်တွေ ကပါ သူ့ကို မြွေသူတော် ဘွဲ့ပေးထားကြ တာပေါ့။’

ကျီးကန်းဘဦးခေါ် အိုင်ပီဘဦးက မြွေသူတော် မောင်ခြိမ့်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်သာလှမ်း ကြည့်ပြီးနောက် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို မြွေသူတော် မောင်ခြိမ့် ကတော့ ကြားဟန်မတူ၊ ငိုက်မြည်း ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပန်းချီကားများ ကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့အပြင် ပြောင်လက်အောင်တိုက်ချွတ်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လည်း ဆေးလိပ်ပြာများ ကို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ခြွေချနေလေတော့၏ ။

အာကျယ်ထွန်းရွှေခေါ် အိုင်ပီထွန်းရွှေ ကတော့ မြွေသူတော် မောင်ခြိမ့်ကိုမြင်သည့်နှင့် တခြားဘက်သို့ ရှောင်ထွက်သွားကာ ဦးကဘသော င်၏ အိမ်တော် ထိန်း ဖြစ်သူ ဦးဘတူထံမှ စစ်ဆေး ချက်ယူနေလေသည်။

၁၈၉ ကျော်ခွန်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဆေးလိပ်ပြာများ ကိုလည်းကောင်း၊ ပျင်းတွဲတွဲ၊ လေးကန် ကန်ဖြင့် ပန်းချီကားများ ကို လျှောက်ကြည့်နေသော မြွေသူတော် မောင်ခြိမ့်ကိုလည်းကောင်း မသိမ သာ အကဲခတ်ကြည့်ရင်း.....

‘ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဆရာဘဦးရဲ့၊ မြွေသူတော် ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်တုန်းဗျ’

‘ဟာ.... ဆရာကလည်း ခုံးဝေပါဗျာ၊ မြွေသူတော် ဆိုတာ မွဲခြောက်ခြောက်၊

ပိန်ကပ်ကပ်နဲ့ ဘယ်မှာ အထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ။ ဒါပေမဲ့ အဆိပ်ပြင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်တွေ တောင် မြွေသူတော် ရှေ့ရောက်ရင် ဦးခေါင်းလျှိုးသွားရသလိုမျိုး တင်စားထားတာပေါ့ ဆရာရဲ့၊’

ထိုစကားကိုတော့ အနီးသို့ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသည့် ဆားပုလင်း ငမိုးက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်းကို မမေးဘဲနဲ့ ဘာလူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဝင်ပြောရတာ လဲ’

လူပုံအလယ်တွင် ကိုယ့် လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက် မှ ကိုယ့်အား ပြန်ရှင်းပြနေရ သည်ကို ရှက်ရွံ့ခံပြင်းသွားပြီး ၁၂၉၉ ကျော်ခွန်းက ဆားပုလင်းငမိုးအား ကြိမ်းမောင်းမာန်မဲလိုက်၏ ။

ထိုအခါကျမှ ဆားပုလင်းငမိုးမှာ လည်း ဆက်လက် အာမချောင်ရဲတော့ဘဲ ချက်ချင်း ပါးစပ် ပိတ်ကာ အနားမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မည် သူမည် ဝါတွေ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့ ကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း စကား တစ်စုံတစ်ရာမဆိုဘဲ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊
ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးဖွာလိုက်ဖြင့် ပေကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် မှုခင်း မှတ်တမ်းတင် မြေပုံယူနေသော ရွှေဂုံတိုင်ဂါတ်မှ ရာဇဝင်အုပ်လေး မောင်မြင့်၏ အနားသို့ လည်းကောင်း၊ အိမ်တော် ထိန်းဦးဘတူအား စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသော အိုင်ပီထွန်းရွှေ၏ အနားသို့ လည်းကောင်း သွားလိုက် ပြန်လိုက်လုပ်နေလေ၏ ။

ကြာတော့ အိုင်ပီထွန်းရွှေက မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့ တစ်ခုခုမေးမြန်းနေချင်သည် ထင်ပြီး....

‘ကိုမောင်ခြံမဲ့ကြီး ဘာများ မေးစရာရှိလို့လဲဗျ’

ဟု မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လှမ်းမေးလိုက်၏။

ထိုစကားကြောင့် မြွေသူတော် မောင်မြိမ့်က ခေါင်းငုံပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သည်ကြီးမဲကြီး စဉ်းစားနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကာ အိုင်ပီထွန်းရွှေနှင့် အိမ်တော် ထိန်းဦးဘတူတို့၏ မျက်နှာ များ ကို ကြောင်တက်တက်နှင့် တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းခါပြပြီး....

‘နိုး... နိုး... မရှိပါဘူး ကိုထွန်းရွှေရာ၊ ဦးဘတူကို ကျုပ်ဘာမှ မမေးမြန်းချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားဘာ သာ ခင်ဗျားပဲ ဆက်ပြီးမေးပါ’

ဟုဆိုပြီး မြွေသူတော် မောင်မြိမ့်က ဦးဧက ဘသော င်၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးနေသည့် မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစီဖိုး၏ အနားသို့ သွားလိုက်သည်။

‘ဒေါက်တာ ဦးက ဘသော င် အသတ်ခံရတာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ... ဗျ’

ဒေါက်တာစီဖိုးက မြွေသူတော် မောင်မြိမ့်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခွဲစိတ်ခန်း သုံး ရာဘာလက်အိတ်ပါးကို ချွတ်ရင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

‘တစ်နာရီဝန်းကျင်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ကိုမောင်မြိမ့်ရ။

အလောင်းက ခုထိတောင် ကိုယ်ငွေ့မအေးချင်သေးဘူး။

သေနတ်ဒဏ်ရာ ကတော့ ဝဲဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ တစ်ချက်တည်းပါ’

မြွေသူတော် မောင်မြိမ့်က မှုခင်း ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစီဖိုးအား အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ....

‘အခုမှ သယ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့...

ဦးက ဘသော င် အသတ်ခံရတာ ကိုးနာရီ ဝန်းကျင်လောက်ကပဲပေါ့။ ဪ...။

ဒါနဲ့..’

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ဘေးဘီဝဲယာကို မျက်စိဝေ့ရမ်းကာ တစ်စုံ တစ်ယောက် အား ရှာဖွေလိုက်သည်။

‘ဟေး.... မောင်မောင်စိန်၊ ဒီနား ခဏလာပါဦးကွ’

ဟု အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်စိန်ဆိုသူမှာ ဦးက ဘသော င်၏ အိမ်သို့ ပတ္တရောင် လှည့် စစ်ဆေးလာခဲ့သော မျက်မြင်ကိုယ့်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသူ ပုလိပ်သားလေးပင် ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... လာပါပြီ... ဆရာ’

ထိုအသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံအနားသို့ ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန် ရောက်လာပြီး...

‘ဘာများ မေးစရာရှိလို့လဲ ဆရာ’

‘မင်း သေနတ်သံကြားလို့ ဦးက ဘသော င်ရဲ့ အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လာတဲ့အချိန်က ကိုးနာရီ ငါးမိနစ်တိတိမှာ ပါ ဆရာ၊ ညတိုင်းကျွန်တော် ပတ္တရောင် လှည့်ရင် ကိုးနာရီဝန်းကျင်လောက်ဆို ဒီအိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေကျပါ။ အဲဒီ အချိန်ထက် စောလွန်းနောက်ကျလွန်းတာ မရှိပါဘူး’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတောမိသွားလေဟန်ဖြင့် ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်ကို မျက်မှောင့်ကြုတ်ကာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာရင်း စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေလေတော့၏ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင်

‘ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲဗျ ကျွန်တော် ဦးလေးကို ဘယ်သူကများ သတ်သွားရတာ လဲ’

ဟူသော ဆိုနှင့် ဝမ်းနည်းသံနှင့် အတူ ဦးက ဘသော င်၏ ပန်းချီပြခန်းထဲသို့ အနောက်တိုင်းပွဲ တက်ဝတ်စုံကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူ တစ်ယောက် အလောတကြီး ပြေးဝင်လာ လေသည်။

ထိုလူကိုမြင်သည်နှင့် အိမ်တောထိန်းဦးဘတူက အနားသို့ ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး...

‘ရောဘတ်ရော... မင်းဦးလေးအ ဖြစ်က တကယ့်ကိုဆိုးလွန်းပါတယ်ကွာ။ ငါတောင် ပုလိပ် ဌာနက အကြောင်းကြားလာတုန်းက ယုံတောင်မယုံဘူး’

‘ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ... ဦးဘတူ.... ဟင်၊ ကျွန်တော် ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

ဦးဘတူက ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါရမ်းရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အသံဖြင့် ...

‘ဒီက ပုလိပ်အရာရှိကြီးတွေ အကြမ်းဖျင်း ကောက်ချက်ချထားတာတော့ ညကိုးနာရီ လောက်မှာ လူသတ်သမားက မလွယ်ပေါက်တံခါးရဲ့ ချက်ကို ဖျက်၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကိုဘသော င် သတ်သွားတာတဲ့လေ။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဘောင်ဖြုတ်ပြီး ယူသွားတဲ့အပြင် မင်းဦး လေးရဲ့ အံ့ဆွဲထဲက သေနတ်လည်း ပျောက်နေတယ်ကွ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ဦးဘတူတို့ စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ နားထောင်နေရင်း ဘေးတွင် ရပ်နေသော ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်အား ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေး လိုက်သည်။

‘ဦးဘတူနဲ့ စကားရပ်ပြောနေသော ဦးက ဘသော င်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူ၊ ပန်းချီကားရာ ဖြတ် ရောဘတ်မောင်ကြီးဆိုတော့လားကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အဲဒါ ဦးက ဘသော င်ရဲ့ တူ၊ ရောဘတ်မောင်းကြီးပါပဲ။ တချို့ညတွေ ဆို သူလည်း ဒီပန်းချီပြခန်းမှာ ရှိနေတာ ကျွန်တော် ခဏခဏမြင်ဖူးပါတယ်’

‘အေး... အေး ကျေးဇူးပဲ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်၏ ပခုံးကို

ပုတ်ကာပြောပြီး ရောဘတ်မောင်ကြီး ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။

အနားသို့ ရောက်သော အခါ မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်က....

‘ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး ကျွန်တော် မေးစရာလေးရှိလို့ဗျာ၊ ဖြေပေးနိုင်မလား’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ဆံပင် စုတ်တိစုတ်ဖွား၊ ဝတ်စားထားပုံ မသေမသပ်နှင့်
မြွေ သူတော် မောင်ခြံမ့်ကို ကြည့်ကား အထင်အမြင် သေးသွားလေသလားမသိ။

အထက်စီးဆန်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်ကို မျက်မှောင့်ကြ
တ်ကာ မတူမတန်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်....

‘ခင်ဗျားက...’

‘အင်စပက်တာ မောင်ခြံမ့်ပါ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအဖြေစကားကို ကြားတော့မှ ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ မူ န်မှိုင်းမှု
င်းအကြည့်များ မှာ တိမ် သားကင်းစင်သွားသော ကောင်းကင်ကြီးကဲ့သို့ ပြန်လည်းကြည်လင်
တောက်ပသွားသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်ကပင်....

‘လာဗျာ... ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ်’
ဟုဆိုကာ ခြေလှမ်း ဆာကာဆာကာဖြင့် ရောဘတ်မောင်ကြီးအား ပန်းချီပြခန်းဘေး၊
မလွယ်ပေါက်တံခါး အနားသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ လျှောက်လာရင်းနှင့် မြွေသူတော်
မောင်ခြံမ့်က မေးလိုက်၏ ။

‘ဒါနဲ့ဗျာ.... ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး၊ အရင်တုန်းကရော ခင်ဗျားဦးလေးရဲ့
ဒီပန်းချီပြခန်းက သူခိုးအခိုးခံရတာ တို့၊ ဓားပြတိုက်ခံရတာ တို့ ရှိဖူးလား’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်အား အထူးသဆန်းသဖွယ်

စောင်းငဲ့ကြည့် ပြီး.....

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်ဗျာ၊ ဒီ ပန်းချီပြခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ပန်းချီကားတွေ အားလုံးက တက့်ကို ရှားပါးတန်ဖိုးကြီးတာတွေ ချည်းပဲဗျ။ အဲဒီ တော့ ကျုပ်တို့ဗမာပြည်က မျက်နှာကြီးသူခိုး ကုန်သည်တွေ တင်မကဘူး၊ တခြားနိုင်ငံတွေ က ပန်းချီကားမှော င်ခိုဝှက်တွေ ကပါ မျက်စိကျနေ တာ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ဦးလေးက ပုလိပ်မင်းကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး ဒီပန်းချီပြခန်း ကို ကာကွယ်နေရတာ ပေါ့’

‘ဪ... အဲဒီ လောက်တောင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာကိုး.....။

ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ကျုပ်အလုပ်ကလွဲရင်း ဘာမှမသိလိုပါ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက တကယ့်ကို အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားသည့်ပုံဖြင့် ရောဘတ်မောင် ကြီးအား တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက နှုတ်ခမ်းတွန့်သည်ဆိုရုံ ပြုံး ပြပြီး ‘ရပါတယ်’ ဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ကာပြလေ၏ ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက မလွယ်ပေါက်တံခါးနားသို့ ရောက်သော အခါ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်၏ အောက်ခြေမှ ဖတ်မရအောင် တမင်ရည်ရွယ် ရေး ထိုးထားသလားထင်ရသည့် လက်မှတ်တစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ...

‘ဒီပန်းကားက ဘယ်သူဆွဲတာလဲ ဗျ၊ လက်မှတ်ကလည်း ဖတ်လို့တောင်မရဘူးဗျ’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ပန်းချီကားကို ဖျက်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘ဪ.... ပန်းချီကားလား။ ဒါက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပန်းချီဆရာကြီး ဆာ-ဂျီဂျူပါရေး နိုးစ် ဆွဲတဲ့ ‘နင်းရှုခင်း’ဆိုတဲ့ ဆီဆေးပန်းချီကားလေ။ ‘ပန်းချီကားကိုချိတ်ထားတဲ့ အခန်းဟာ အတွေ့ : အခေါ်တွေ ချိတ်ထားတဲ့အခန်းနဲ့ တူတယ်’ လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးပေါ့’

‘ဟုတ်လား.... ဒါဆိုလည်း တစ်လက်စတည်းနဲ့ လာပါဦး...ဗျာ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက သူ၏ ပွရောင် ရှုပ်ထွေးနေသော

ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးထဲသို့ လက်ချောင်းများ ကို ထိုးသွင်းကုတ်ဖုရင်း ရောဘတ်မောင်ကြီးအား
တခြားနေရာတစ်ခုသို့ ခေါ်လာပြန်သည်။

ရောက်လာသော အခါ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြု

တ်ကျလွင့်စင်နေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကောက်ယူပြီး....

‘ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ဒီပန်းချီကားမှာ ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်ကျတော့

ရှင်းလင်းစီသနေတာပဲ...။ ဘာလဲ... ‘ဒီလ်ဆုတ်’ တဲ့... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား

ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး’

ဟုမေးလေရာ ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပုံဖြင့်

ခေါင်းကို လေးလေးပင် ခါယမ်းသည်။ ပြီးမှ.....

‘ဘာ ဖြစ်လို့များ ကျုပ်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဒီလို

ကလေးကလားဆန်တဲ့ မေးခွန်းတွေ လာမေးနေရတာ လဲ... အင်စပင်တာကြီး။ လက်မှတ်ပဲ

ဗျာ၊ တချို့ပန်းချီဆရာတွေ က ရှုပ်ရှုပ်ထိုးမှာ ပေါ့။ အဲဒါ ဘာထူးဆန်းလို့လဲဗျာ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ရောဘတ်မောင်ကြီးအား မှန်းဆရခက်သည့်

အကြည့်မျိုး ဖြင့် စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မေးစေ့ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက....

‘အင်း... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဗျာ။ လက်မှတ် ကတော့ ရှင်းရှင်း၊ ရှုပ်ရှုပ်

အရေး မကြီး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နားမလည်တာက လူသတ်သမားက ဘာ ဖြစ်လို့

ဒီပန်းချီဆရာကြီးတွေ ဆွဲ တဲ့ ပန်းချီကားတွေ ကျတော့ မယူဘဲ တခြားနေရာက ပန်းချီကားကိုမှ

ယူသွားရတာ လဲ။ တကယ်ဆို သူပြခန်းထဲကိုဝင်ရင် အရင်တွေ ရမှာ က ခင်ဗျား ခုနက

ပြောတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး ဆာ-ဂျီရူဝါရေး နီးစ် ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ပဲလေ။ ပြန်အထွက်ကျမှ

ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလ်ဆုတ်ရေး ဆွဲတဲ့ ပန်း ချီကားတွေ ပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ အခု ဘောင်ကို ဖြု

တ်ပြီး အခိုးခံရတဲ့ပန်းချီကားက ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် နဲ့ မနီးတဲ့နေရာက ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒီ

တော့ လူသတ်သမားက သူ့စိတ်ကြိုက် ပန်းချီကားယူဖို့ အချိန်တွေ ရမနေလွန်းဘူးလား... ကို ရောဘတ်မောင်ကြီးရ’

‘ဘယ်လို အချိန်တွေ ရနေတာလဲ ဗျ၊ ကျွန်တော် သိပ် နားမလည်ဘူး’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာကို လိပ်ပြာမလုံသလို မျက်မှော က်ကြ၊
တိစဉ်းစားရင်း မေးလိုက်သည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ရန် ပြင်ပြီးမှ
လက်ကို အောက် သို့ ပြန်ချကာ....

‘ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေဗျ၊ လူသတ်သမား မလွယ်ပေါက်တံခါးကနေ
ဝင်လာတာကို ခင်ဗျားဦးလေးက လုံးဝမသိဘူးတဲ့လား။ တကယ်လို့ သိခဲ့ရင်တော့ အံ့ဆွဲထဲက
သေနတ်ကိုယူပြီး လူသတ်သမားကို သူ့အရင်ပစ်မှာ သေချာတယ်။ အဲ... ဒါပေမဲ့ သူကအရင်
စမပစ်ဘူးဆိုတော့ ဝင် လာတဲ့ လူ ဖြစ်လို့ပဲဗျ၊ ပြီးတော့ ရင်းနှီးတဲ့လူဆိုရင်လည်း ဝင်မယ့်ဝင်
မလွယ်ပေါက် ကတော့ ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး... အိမ်ရှေ့တံခါးကပဲ ဝင်မှာ လေ။
မလွယ်ပေါက်ကဝင်လာတဲ့ လူသတ်သမားက သူ့စိမ်း လူဆိုရင်တော့ သိပ်ကိုတော် တဲ့လူလို့
ဆိုရမှာ ပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ သေနတ်ဘယ်မှာ ထားသလဲဆိုတာ
တိတိကျကျသိတဲ့အပြင် ခင်ဗျားဦးလေးထက် အရင်ဦးအောင် လည်း ယူလိုက်နိုင်တယ်ဗျာ။
ပြီးတော့ ပန်းချီပြခန်းတစ်ခုလုံးကို မွေနှောက်ပြီး သူလိုချင်တဲ့ ပန်းချီကားကိုလည်း
သေသေချာချာရွေးချယ်ပြီး ဘောင်ဖြုတ်ယူသွားနိုင်တာက ထူးဆန်းလွန်းမနေဘူး လား။
နှောက်တစ်ချက်က သေနတ်သံကြားလို့ ပတ္တရောင် လှည့်လာတဲ့ ပုလိပ်သားလေး
မောင်မောင်စိန် အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်လာတဲ့ ကြာချိန်က အများ ဆုံး နှစ် မိနစ် ထက် မပိုတာ
ကျိန်းသေ တယ်။ အဲဒီ နှစ် မိနစ်အတွင်း မှာ တော့ လူသတ်သမားက ဒီလောက်များ
ပြားတဲ့ကိစ္စတွေ ကို ဘယ်လိုမှ ပြီးအောင်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီ တော့
လူသတ်သမားက အစောကြီးကတည်း က ပန်းချီပြခန်းထဲကို ကြိုရောက်နေတာ
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ သူ့အချိန်ရမှာ ကိုး။ အဲဒီ လို အချိန်ရဖို့ဆို ရင်တော့ ခင်ဗျားဦးလေးနဲ့
ရင်းနှီးမှရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တာပဲဗျ၊’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံ၏ ရှင်ပြောဆိုလိုက်သော စကားများ ကို
နားထောင်ပြီးသွားသည့်အခါတွင် တော့ ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာ
ပျက်သွားလေသည်။ သို့သော် ဟန်ဆောင်ကောင်းသူပီပီ ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

‘ဟူး.... ခင်ဗျားတို့ စုံထောက်အလုပ်ကလည်း တယ်မလွယ်သကဲ့သို့ပဲ။
အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရင် ကျုပ်ကတော့ ပန်းချီဝေဖန်ရေး နဲ့ ပန်းချီကားတွေ ရဲ့ တန်ဖိုးပဲ
သိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလိုတော့ ဆက်စပ် တွေးခေါ်နိုင်စွမ်းအား ကျုပ်မှာ မရှိပါဘူး’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာ
ကြည့်ရင်း သူ့လက်ကြားမှ ဆေးပြင်းလိပ်အတိုတို ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ရောဘတ်မောင်ကြီးကို ‘ခဏ’ ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လက်ဝါးထောင်ပြကာ သူ့အင်္ကျီအတွင်း
အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ်ကိုနှိုက် ရှာဖွေလိုက်သည်။ အတန်ကြာသည်အထိ အတွင်း အိတ်၊
အပြင်အိတ်များ ကို ရှာဖွေပြီးသွားသည့် တိုင် သူလိုချင်သည့် မီးခြစ်ကိုရပုံမပေါ်ချေ။

ကြာတော့ ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ သူ့အင်္ကျီကပ်ထဲမှ
မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး....

‘ရော့ပါဗျာ... ဒီကပဲ ညှိလိုက်ပါတော့’

ဟု ဆိုကာ သူ့မီးခြစ်ကို ခြစ်ပေးလိုက်သည်။

‘ထောက်’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြပြီး ဆေးလိပ်အား
မီးညှိသည်။ ပြီးနောက်...

‘ကျေးဇူးပဲဗျာ’

ဟုဆိုပြီး ဆေးလိပ်ကို လေးငါးဖွာခန့်အထိ အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာနေလေသည်။
ပြီးမှ ရောဘတ်မောင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ

‘အခိုးခံလိုက်ရတဲ့ ပန်းချီကားကရော ဘယ်သူရေး ဆွဲတာလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို

ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ’

အဲဒီ ပန်းချီကားက ဘယ်မှာ လဲဗျ၊ အက်စပက်တာကြီးရဲ့.’

‘ဟော ဟိုမှာ လေဗျာ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက အခန်းထောင့်စားပွဲပေါ်တွင် လက်ဗွေရာ ရှာပြီးသွား၍ တင်ထား သော ပန်းချီကားဘောင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

ထိုပန်းချီကားဘောင်ကို မြင်သည်နှင့် ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသွားသယောင်ယောင် ဟန်ပန်မျိုးလုပ်ကာ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းအသံဖြင့် ...

‘ဟာ... သွားပါပြီဗျာ... အဲ.. အဲဒါ ဆရာကြီးစပင်းလပ်ဆွဲတဲ့ ရေဆေးပန်းချီကားဗျ။ လုပ်ရက် လိုက်တာကွာ.... တောက်’

‘ဘယ်လို ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး၊ အဲဒါ ဆရာကြီးစပင်းလပ်ဆွဲတဲ့ ရေဆေးပန်းချီကားဟုတ် လား...’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အကြိုက်ဆုံးပန်းချီကားဆိုလည်း မမှာ :ပါဘူး’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ပန်းချီကားဘောင်အလွတ် ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်မှအပ မည် သည့်စကားမှ မဆိုချေ။ အတန်ကြာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေ့ ရသွားလေဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

‘ဒီပန်းချီကားရဲ့ နမူနာ ကတ်တလောက် ရှိသလားဗျ၊ ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ စားပွဲတစ်လုံးအနား သို့ လျှောက်သွားကာ အံ့ဆွဲထဲမှ ‘ဘသော င် အတ်ဂဲလဲရီ (ဗီာ Thaug Art Gallery)’ စာတမ်းရိုက် နှိပ်ထားသော ပန်းချီပြခန်း ကတ်တလောက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ဖယောင်းစက္ကူစာရွက်များ ကို တစ်ရွတ်ပြီးတစ်ရွက်လှန်ကာ ခိုးယူခံလိုက်ရသော ပန်းချီဆရာကြီး စပင်းလပ်၏ ပန်းချီပုံသို့ ရောက်သော အခါ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံအား လှမ်းမေးလိုက်၏ ။

ရောဘတ်မောင်ကြီးက ထိုပန်းချီပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးမှ...

‘တန်ဖိုးကြီးပန်းချီကားတွေ အများ ကြီး ရှိတဲ့အထဲကမှ

လူသတ်သမားက ဒီပန်းချီကားကို ရွေးယူသွားတာဟာ စဉ်းတော့

စဉ်းစားစရာပဲနော်။ ကိုရောဘတ်မောင်ကြီးရော ဘယ်လိုမြင်သလဲ... ဗျ’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့၏ မျက်နှာကို ချာခနဲလှည့်ကာ ကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် ဒေါသအငွေ့အသက်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေသော အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

‘ရှင်းနေတာပဲဗျာ၊ ဒီပန်းချီကားက ပြခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး

ပန်းချီကားတွေ အထဲ က တစ်ကားကိုး။ အနည်းဆုံး ရူပီးတစ်သိန်းကျော်လောက် တန်တယ်ဗျ’

‘အိုး! ... ဟုတ်လား’

ရူပီးတစ်သိန်းကျော်ဆိုသော စကားကြောင့် အံ့ဩတကြီး ရွှေရွတ်သံနှင့် အတူ မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့၏ မှေးစင်းစင်း၊ ပျင်းတွဲ တွဲ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားရလေတော့၏ ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့က လက်ထဲမှ ပန်းချီကားကတ်တလောက်ကို

ကုတ်အင်္ကျီထဲသို့ အလျင်အမြန် ထိုးသွင်း သိမ်းဆည်းရင်း...

‘ဒါဆို ဒီလောက်တန်ကြေးကြီးတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို လူသတ်သမားက ဘယ်မှာ

သွားရောင် : မှာ တုန်းဗျ။ သာမန် သူခိုးတွေ ကိုတော့ သူ့အတွက် ခိုးရာပါပစ္စည်း ထုခွဲရောင် : ချရတာ မလွယ်မှာ ကျိန်းသေတယ်’

‘ပန်းချီကားသူခိုးတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတာ ကတော့ ဒီလို

တန်ဖိုးကြီးပန်းချီကားတွေ ခိုးပြီး ရင် တခြားနိုင်ငံတွေ မှာ သွားရောင် : ကြတာပဲဗျ။ အခုလည်း ပန်းချီကား ခိုးသွားတဲ့ လူသတ်သမား က ဒီလိုပဲ လုပ်မယ်ထင်ပါတယ်ဗျာ’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက နှမြေတသသ ဖြစ်နေသည့်ပုံဖြင့် ပြောရင်း သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ပင်...

‘ဆရာ... ကျွန်မရောက်ပါပြီ ရှင်’

ဟူသော အသံနှင့် အတူ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရောက်လာ လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ မြွေသူတော် မောင်ခြံကို အကူအညီပေးလေ့ရှိသော စီအိုင်ဒီမှ လက်နှိပ် စက် စာရေး မ ရှယ်လီ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က အမျိုးသမီးပုလိပ် (ရဲမေ)ဟူ၍ မရှိသေးချေ။

(မှတ်ချက်။ ။ အမျိုးသမီး ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ကို ၁၉၃၉ ခုနှစ် ကျမှ စတင်ဖွဲ့စည်းသည်)

သူမကို မြင်သည်နှင့် မြွေသူတော် မောင်ခြံက ...

‘ဪ... ရှယ်လီ ... လာ... လာ... ငါတို့က ညည်းကို စောင့်နေတာ’

ဟုပြောပြီး မလွယ်ပေါက်တံခါးရှိရာဆီသို့ လျှောက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး ရောဘတ်မောင်ကြီးကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

‘စိတ်ဝင်စားရင် ကိုရောဘတ်မောင်ကြီးပါ လာကြည့်လေဗျာ’

‘ဪ... အင်း... အင်း’

ရောဘတ်မောင်ကြီးက မည် သည့်အတွက်ကြောင့် ခေါ်မှန်းမသိသော် လည်း ကြောင်အအ ဖြင့် မြွေသူတော် မောင်ခြံခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

အဝသို့ ရောက်သော အခါ မလွယ်ပေါက်တံခါးချက်ကို စစ်ဆေးနေသော အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ ဆာသင်တစ်ဦးက ...

‘ဆရာခြံ ... တံခါးချက် ကတော့ ဝက်အူလှည့်နဲ့ ထိုးကလန်ဖွင့်ထားတဲ့ ပုံပဲ။ ဒေါင်လိုက် ရော အလျားလိုက်ပါ အစင်းရာ အခြစ်ရာတွေ နဲ့’

ဟု ပြောလေရာ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုင်းကာ တစ်ချက်မျှ
ငုံကြည့်ပြီး သည့်နောက် အရေး မကြီးသလိုဖြင့် ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီးကလည်း မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံနည်းတူ
လိုက်လံကြည့်လိုက်ပြီးသော အခါ အပြုံး တစ်ခုကို ဟန်ပါပါပြုံး လိုက်ပြီး . . .

‘အဲဒါဆိုရင်တော့ လူသတ်သမားက မလွယ်ပေါက်တံခါးရဲ့ ချက်ကို
ဖျက်ပြီးဝင်လာတာ သေချာသွားပြီပေါ့’

‘အဲဒီ လိုဆိုရင် ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရစေ ကိုရောဘတ်မောင်ကြီး၊ လူသတ်သမား
တံခါးချက်ကို ဖျက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘာ ဖြစ်လို့ ခေါင်းလောင်း (Alarm) မမြည် ရတာ လဲ’

‘ခင်ဗျာ . . . ဘယ်လို’

ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ အသံမှာ လိုတာထက်ပိုပြီး တုန်ခါသွားလေသည်။

‘ကျုပ်ထင်တာတော့ မလွယ်ပေါက်တံခါးရဲ့ ချက်ကို အတွင်း :ထဲကနေ
တစ်ယောက် ယောက် က ကြိုဖွင့်ပေးထားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ လိုမှ မဟုတ်ရင်တော့
လူသတ်သမား မလွယ်ပေါက် တံခါးရဲ့ ချက်ကို ဖွင့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခေါင်းလောင်း (Alarm)
မြည် ရမှာ လေ။ ကျုပ်သာဆိုရင်တော့ ခေါင်းလောင်း (Alarm) မြည် မယ့်အတူတူ မှန်ပဲခွဲပြီး
ဝင်လိုက်တော့မှာ ဗျ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ရောဘတ်မောင်ကြီးကို ပြောရင်း တစ်ဖက်မှလည်း
ပုလိပ်သား လေး မောင်မောင်စိန်အား အချက်ပြလိုက်သည်။

အချက်ပြလိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်မှာ
ပန်းချီပြခန်းအပြင် ဘက်သို့ အလျင်အမြန်ထွက်သွားလေ၏ ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ရှယ်လီဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

‘ကဲ . . . ရှယ်လီ အသင့်ပြင်ပေတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ’

ရှယ်လီက မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့် အမိန့်ပေးလိုက် သည်နှင့် အမျိုးသမီးကိုင်
ပိုက်ဆံအိတ် ကိုလွယ်ကာ မလွယ်ပေါက်တံခါး၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

ရောဘတ်မောင်ကြီး ကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော
ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်နေ ရသည့်အလား ဖြစ်နေလေတော့၏ ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်က ...

‘ကဲ... အဆင်သင့် ဖြစ်ရင် စမယ်ဟေ့ ...။ တစ် ... နှစ် ... သုံး ... ပြေးတော့’

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် ရှယ်လီမှာ မလွယ်ပေါက်တံခါးအပြင်ရှိ
ကျောက်သားလှေကား အတိုင်း ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့်
ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

သူမ၏ အမူအရာမှာ မသိလျှင် တကယ့်အလျင်လိုနေသည့် ပုံပင်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်က အမှော င်ရိပ် ဝိုးတဝါးကျနေသည့်
ကျောက်သားလှေကား တစ်ဝက်လောက်သို့ ရှယ်လီရောက်သည်နှင့် ...

‘ဝင်လာတော့!’

ဟု အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်က မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်၏ အသံကို
ကြားလိုက်သည်နှင့် သူကြုံတွေ့ ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဦး နှစ် ဘသော င်၏ ပန်းချီပြခန်းထဲသို့
ဒရောသော ပါး ပြေးဝင်လာ သည်။

ပြီးနောက် ပန်းချီပြခန်းထဲသို့ မျက်စိဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးမှ
ပုလိပ်သား လေး မောင်မောင်စိန်က မလွယ်ပေါက် တံခါးဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာပြီး
အပြင်သို့ လှမ်းကြည့် လေ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် တော့ ကျောက်သားလှေကားလေးအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားသော
ရှယ်လီမှာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ သဲ့သဲ့နှင့် အတူ အမှော င်ရိပ်ထဲသို့

တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ‘ရပြီ’ ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် လက်ခုပ်ကို ဖျောင်းခနဲ တီးလိုက်ပြီး

‘ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ မောင်မောင်စိန်’

ဟု မေးလိုက်လေရာ ပုလိပ်သားလေး မောင်မောင်စိန်က ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ ညှိတ်ပြုပြီး

‘ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရတဲ့အတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ကျပါတယ် ဆရာခြံမုံ။
ခြေသံကလည်း အဲဒီလိုမျိုး ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ ဖိနပ်သံအစစ်ပါ’

ဘေးနားတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရပ်ကြည့် မနေနိုင်တော့ဘဲ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံအနားသို့ ကပ်ကာ မေးရလေတော့သည်။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့လူ အမျိုးသမီးလို့ ထင်ရတာလဲ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ပြုံး လိုက်ပြီး . . .

‘ဒါကတော့ ကျုပ်တို့စုံထောက်တွေ ပဲ နားလည်ပါတယ် ဗျာ။

ခင်ဗျားတို့ ပန်းချီသမားတွေ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဟု ပြောကာ ပန်းချီပြခန်းအတွင်း သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ပြခန်းအတွင်း တွင် တော့ အိုင်ဝီဘဦးတို့အဖွဲ့မှာ ယခုထက်ထိ လူသတ်သမားကို ခန့်မှန်းနေ၍ ကောင်းတုန်းပင် ရှိနေသေး၏ ။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက လျှောက်လာရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားပြီး ရောဘတ် မောင်ကြီးအား စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ . . .

‘ဪ . . . ပြောဖို့တစ်ခု မေ့သွားလို့ ကိုရောဘတ်မောင်ကြီးရေ

ကျုပ် လိုရမယ်ရ ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းမှာ အသံဖမ်းကိရိယာ တပ်သွားမယ်နော်’

ထိုစကားကြောင့် ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ မျက်ခုံးနှစ် ဖက်စလုံး အပေါ်သို့
ပင့်တက်သွားပြီး ...

‘ဘာအတွက်လဲ ဗျ’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့က ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ မျက်နှာကို တွေ့ တွေ့ ကြီး
စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

‘ဪ ... လူသတ်သမားက ပန်းချီကားကို တခြားနိုင်ငံမှာ သွားမရောင် :ဘဲ
ခင်ဗျားကို ငွေဘယ်လောက် ဘယ်မျှပေးပါဆိုပြီး ငွေညှစ်လာနိုင်တာပဲလေ။
ပြန်ပေးဆွဲသလိုပေါ့ဗျာ’

ဟုပြောကာ ပန်းချီပြခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထုံမှိုင်းမှိုင်းဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ
ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

ယခုတော့ မိမိကိုယ်မိမိ အကြံပိုင်လှပြီထင်သော ရောဘတ်မောင်ကြီးမှာ
မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့ကို တွေ့ လိုက်ရသည့်အခါတွင် တော့ စိတ်နှလုံးချောက်ချား
တုန်လှုပ်နေရလေပြီ . . .။

*

အခန်း (၂)

မြွေသူတော် မောင်ခြံမဲ့၏ ဆီဒင်ကားအညိုရောင် လေးသည် ဒါလဟိုဇီလမ်း
(မဟာဗန္ဓုလ လမ်း) အတိုင်း တစ်ရိပ်ရိပ်မောင်းနှင်လာပြီးလျှင် ဘုန်းကြီးလမ်းမှတစ်ဆင့်
ထောင်ကြီးကွေ့သို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ရန်ကုန်ထောင်ကြီးဘေးမှ
ဖြတ်ကျော်လာပြီး ဂေါ်ဒဝင်လမ်း (မြို့ မကျောင်းလမ်း) သို့ ရောက်သော အခါ ချ
းကွေ့လိုက်လေသည်။

‘အိုရီယင်တယ် အတ်ဂဲလဲရီ (Oriental Art Gallery)’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်တော့မှ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ကားကို အရှိန်လျှော့ကာ ပန်းချီပြခန်းရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်လိုက်၏။

သူထုံးစံအတိုင်း မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ချက်ချင်း ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ထိုပန်းချီပြခန်းဆိုင်းဘုတ်ကို ဆေးပြင်းလိပ်အငွေ့တထောင်းထောင်းထအောင်ဖွာကာ တွေ့ဝေငေးမေးပြီး ကြည့်နေလေသည်။ အတန်ကြာအောင် ငေးမောကြည့်ရှုပြီးသွားသည့်အခါကျမှ မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံသည် လေးတိလေးကန်ပုံစံဖြင့် ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ပြီး ပန်းချီပြခန်းရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလေ၏။

ပြခန်းထဲတွင် တော့ လာရောက်ကြည့်ရှုသူ များများ စားစား မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ် လျက် ပျင်းရိစရာပင် ကောင်းနေလေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ပြခန်းထဲသို့ ရောက်သော အခါ မည် သူတစ်ဦး တစ်ယောက် ကိုမှ မတွေ့ရသဖြင့် အသံပြုလိုက်လေရာ နောက်ဘက်အခန်းထဲမှ မျက်နှာတွင် နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီတို့ဖြင့် အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည် ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ၀၀ဖိုင်ဖိုင်နှင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာကာ...

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ဟု အထက်စီးဆန်ဆန် မေးလေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ခဏမျှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အရောင် လွင့်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ထဲမှ စုံထောက်အရာရှိကတ်ပြားကို ထုတ်ကာပြလိုက်ပြီ...

‘ကျွန်တော် မေးစရာလေး နည်းနည်း ရှိလို့ ကူညီပေးပါဦး အစ်မကြီး’

အမျိုးသမီးကြီးက ပထမတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသော် လည်း နောက်မှ တစ်စုံ တစ်ရာကို တွေ့တော့မိသွားကာ စိတ်မပါတာပါနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက...

‘အစ်မကြီးက ဒီပန်းချီပြခန်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ မသိဘူး’

‘ဒါ ကျွန်မနဲ့ ခင်ပွန်းပိုင်တဲ့ ပြခန်းပါ။ ဘာ ဖြစ်လို့တုံး’

အမျိုးသမီးကြီးက စစ်လားမေးလား လုပ်နေသည်ကို မကျေနပ်လေဟန်ဖြင့် တုံးတိတိ ပြန်ဖြေလေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက သူ၏ ပွရောင် :ရောင် : ဆံပင်အုံ့ထဲသို့ လက်ချောင်းများ ထိုးသွင်း ကာ ကုတ်ဖွရင်း...

‘ဪ... ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူးမေးစရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ လမ်းကြုံလို့ ဝင်မေးတဲ့ သဘောပါ။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားလေး ဘာလေးလည်း ကြိုက်ရင် ဝယ်ရတာ ပေါ့ဗျာ’

ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါ မိန်းမသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပြခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ဆိုသလို ချိုသာယဉ်ကျေးသည့်အသွင် ပြောင်းသွားလေသည်။

‘ဒါများ ရှင်... ကတ်တွေ ဘာတွေ ပြနေရသေးတယ်။ မေးစရာရှိတာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးပြီး ဝယ်စရာရှိတာ အေးအေးဆေးဆေး ဝယ်ပေါ့ရှင်’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမုံက ခေါင်းကို အရင်ညိတ်ပြပြီးမှ မေးလေသည်။

‘မနေ့ညက အစ်မကြီးတို့ ပန်းချီပြခန်းကို ပန်းချီကားရာဖြတ် ရောဘတ်မောင်ကြီး ဘယ် အချိန်လောက်က ရောက်လာတာလဲဗျ’

ပြခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ‘အင်း... အင်း... အဲ... အဲ’

လုပ်ကာ ခက်ခက်ခဲခဲပုံဖြင့် စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ ဇဝေဇဝါဖြင့်...

‘အင်း... ကိုးနာရီလောက်က ထင်တယ်ရှင်။ ကျွန်မလည်း မနေ့ညက ဧည့်သည်တွေ က များ လွန်းတော့ သိပ်မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ ဪ... ခဏလေးနော်...

သေချာအောင် ကျွန်မ ကား စောင့်တဲ့ ကောင်လေးကို ခေါ်မေးကြည့်လိုက်မယ်’

ဟုဆိုပြီး ဘွိုင်းကုလား တစ်ယောက် အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုဘွိုင်းကုလားလေး အနားသို့ ရောက်လာသော အခါ ပြခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ...

‘ဟဲ့... ဂျမား။ မနေ့ညက ငါတို့အပေါက်ဝအထိ ထွက်ကြိုတဲ့လူကို မှတ်မိလား’

ဂျမားဆိုသည့် ဘွိုင်းကုလားလေးက စဉ်းပင်စဉ်းစားမနေရဘဲ သွက်လက်စွာ ပြန်ဖြေလေ သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့... မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်တော့် ကိုသူ့အင်္ကျီလက်ကြယ်သီးပျောက်လို့တောင် ကူရှာ ခိုင်းသေးတယ်’

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့်၏ မျက်ခွံများ မှာ ရုတ်ချည်း မှေးစင်းစင်း ဖြစ်သွားကာ ...

‘ဘယ်လို အင်္ကျီကြယ်သီးရှာခိုင်းတယ် ဟုတ်လား...’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်။ သူ ကားနားမှာ ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေတာမြင်လို့ ကျွန်တော် က ဘာကူညီပေးရမလဲ မေးတော့ အင်္ကျီလက်က ကြယ်သီးတစ်လုံးပျောက်သွားလို့ လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီကြယ်သီးလည်း ရှားထားလိုက်၊ ကားလည်း ရေဆေးထားလိုက်ဆိုပြီး ဘောက်ဆူး ငွေ နှစ် ကျပ်တောင် ပေးသွားသေးတယ်’

ဂျမားက သူ မနေ့ညက ရထားသည့် ငွေနှစ် ကျပ်အတွက် ယခုထက်ထိပင် အပျော်ပျောက် သေးဟန် မတူပေ။ ရွှင်ရွှင်မြူး မြူး မျက်နှာနှင့် အားတက်သရော ရှင်းပြနေလေသည်။

မြွေသူတော် မောင်ခြံမ့် ကတော့ ခေါင်းကို အောက်သိုင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျားကုတ် ကျားခဲ စဉ်းစားအဖြေထုတ်နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းကို ပြန်မော့လိုက်ပြီ...

‘ပြီးတော့ရော အဲဒီ လူက ဘာတွေ လုပ်သေးလဲကွ’

ဂျမားက စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ မှတ်မိသွားကာ . . .

‘ဪ...မှတ်မိပြီ . . .မှတ်မိပြီ. . .။ အဲဒီ လူကြီးက သူ့နာရီရပ်နေလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကို အချိန်မေးသေးတယ်ဗျ’

‘ဟုတ်လား . . . အဲဒီ အချိန်မှာ ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ’

မြေသူတော် မောင်ခြံမုံက ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ဂျမားက . . .

‘ကိုးနာရီ ငါးမိနစ်. . .။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိတယ်’

မြေသူတော် မောင်ခြံမုံ၏ မျက်နှာတွင် သိမ်မွေ့နက်နဲသည့် အပြုံး တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုအပြုံး သည်ပင်လျှင် ရောဘတ်မောင်ကြီး၏ လည်ပင်းကို စွပ်မည် ကြိုးကွင်းလေလားဟု တော့ ကာယကံရှင် မြေသူတော် မောင်ခြံမုံ တစ်ယောက် သာ သိရှိပေလိမ့်မည် ။